

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Lvdovici Venegas ... Mariale beatissimae virginis variis
conceptibus moralibus illustratum**

Venegas, Luis

Friburgi Brisgoiae, 1624

Sermo tertius

[urn:nbn:de:bsz:31-160454](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-160454)

scripta sunt, sic ait. *Beatus qui legit & audit verba prophetiæ huius, & obseruat ea, quæ in hoc libro scripta sunt &c. Apocal. 1.* Quo non obstante qui sunt maximi peccatores, & propriæ salutis obliuiscuntur, nunquam Beatissimæ virginis deuotionem, & illius Rosarium sacratissimum omitant; Quia licet solum Rosarium sine vitæ honestate ad vitam æternam assequendam non sufficiat, multum tamen prodest ad vitam in melius commutandam. Multi enim ad vitam æternam prædestinati sunt, & medium ad illius assequutionem, intercessio est Beatissimæ virginis, quæ à Deo vitæ nostræ emendationem efficaciter impetrare solet, vt de Paulo affirmat. S. Aug. quod Ecclesia eum non habuisset, nisi per orationes Stephani. Ided certè tenendum est, quod per merita & suffragia Mariæ sacratiss. tanquam per media, sine quibus finis non obtineretur, multi saluantur. Quare quando aliquos ergà Beatissimam virginem & eius Rosarium sacratissimum affectos aspexeritis, maximam de ipsorum salute fiduciã concipite, Maria enim Sanctissima pro illis perpetuum patrocinium agat, vt depravatos mores in meliorem vitam commutent, & consequenter remissionem suorum peccatorum assequantur; deuotio namque illius, quæ in Rosario magis splendet, felicissimæ mortis & æternæ beatitudinis

prognosticū est. Et ratio huius esse potest, quia Maria sacratissima misericordiæ mater est, & peccatorum aduocata, ad quorum defensionem strictissimis vinculis tenetur: Si enim in mundo peccatores non essent, Verbum Diuinum carnem nostram nõ assumeret, & consequenter matrem non haberet. Si ergo tantum bonum, & tam suprema felicitas ex deuotione illius expectatur, adeamus cum fiducia ad thronum gratiæ eius, vt pro nobis in hac vita gratiam obtineat, & in alia hereditatè filiorum Dei, quæ est vita æterna, quam mihi & vobis præstare dignetur Iesus Christus, Amen.

Sermo Tertius

PRO SALVTATIONE

Angelica.

ysteriosa sunt illa verba sponsæ ad suum charissimum sponsum dicta. *Labia tua sicut vis-ta coccinea, & eloquium tuum dulce. Cant. 4.* Quæ quasi à sponso suæ sponsæ dicta, rectè usurpari possunt, iuxta sententiã S. Aug. qui censet, ea quæ in Canticis Can-

Pp 8

torum

302 *Sermo Secundus de Sacratissimo Rosario*

ticorum afferuntur, sponso & sponsæ accommodari posse, ppter unitatē, quam efficit amor inter amantes, qui diuerfas personas adunat & copulat. Dicit ergo sponsus cuiunque animæ sibi per gratiam desponsatæ, quæ Rotarium deuotè recitat. *Labia tua sicut vitra coccinea:* Quibus verbis efficacia orationum sacratissimi Rosarii ad impetrandum ea, quæ à Deo postulatur, aperitur; si debitis circūstantiis proferantur, in alia enim versio sic legitur. *Labia tua sicut funiculus coccineus:* vbi duæ orationis proprietates notantur; imprimis, quod debeat esse humilis, ex humili & sincero corde procedens, quæ nostram miseriam & imbecillitatem fateamur, *Sicut funiculus coccineus;* illà voce diminutiua *funiculus,* humilitas orantis demonstratur. Alia etiam Rosarii proprietates in illis verbis latet, *Sicut funiculus coccineus;* purpura enim olim insigne erat Regiæ Maiestatis & supremæ potentie, idè Reges apud veteres, homines purpurei vocabantur, oratio ergo vt efficax sit, & humilis, & supremæ potentie Dei manifestatiua esse debet, quæ si his circūstantiis exornetur, ita ad desiderata impetranda efficax est, vt Deum quasi funiculo cōstringat ad nostras petitiones acceptandas & implendas. Quod si hoc ita est, certò nobis promittere possumus, hodiernà sacratissimi Rosarii die spiritus Diui-

nigratiam, si priùs oratione Angelicà humiliter Mariam Sanctissimam salutemus, cum oratio humilis funiculus sit, quo Deus fortissimè cōstringitur, vt nostris petitionibus annuat, Dicamus Ave Maria.

Itaque omnes communi consilio decreverunt, nullo modo diem istum absque celebritate præterire, 2. Machab. cap. 15.

Verba prædicta, historiæ nostræ festiuitatis rectè congruunt, idè ea tanquam fundamentum eorum, quæ de sacratissimo Rosario dicenda sunt, propòere decreui, quibus Spiritus Diuini victoriæ cuiusdam celeberrimæ historiæ concludit, quam Iudas Machabæus de populi Dei hostibus obtinuit. Breuiter historiæ referam. Demetrius Rex Siriæ à proditoribus incitatus ac persuasus, per tyrannidem magnam Machabæum, & eos qui illum sequebatur, opprimere statuit, ad cuius exequutionem Nicanorem, qui Elephantes Regis sub sua cura habebat, tanquam Ducem genetalem sui exercitus designauit, hoc mandato & dispositione, vt Iudam Machabæum captiuum duceret, & omnes illius destrueret, ac Alcimum schismaticum, qui Regem contra Dei populum concitauerat, ad summum pontificatus dignitatem eueheret

ret. Nicanor ergo superbiâ elatus, diem sabbathi designauit, vt in magnum ducem Machabæum & eius populum irrueret. sabbatum tunc ita rigorosè à ludæis obseruabatur, quod tempore Mathatiæ Machabæorum parentis, potiùs ab exercitu Regis Antiochi se trucidari, quàm die sabbathi arma capere, permisissent, tãti Sabbathi dies apud illos habebatur. Sed rebus meliùs consideratis. Mathatias & vniuersi Principes Ecclesiastici iudicârunt, pro vitæ & patriæ conseruatione obseruantiam sabbathi omitti posse. Existimans ergo superbus Nicanor, se omnes Machabæos ad bellû imparatos inventurum, tali die festo eos aggredi conatus est. Multi ex Israelitis, qui necessitate coacti Nicanoris vexillû sequebâtur, eum rogârunt, vt solemnitati parceret, ac pugnam ad sequentem diem differret. Nicanor verd infelicitissimus ita interrogans, respondit. *Si est potens in cælo, qui imperauit agi diem sabbathorû? Cui cum Israelitæ responderent. Est Dominus viuus ipse in cælo potens, qui iussit agi septimam diem.* Ille in superbiam elatus sic effatus est. *Et Ego potens sum super terram, qui impero sumi arma, & negotia Regis impleri.* Deus tamen non permisit, vt deprauata istius tyranni desideria explerentur. At Iudas Machabæus omnem suam spè ac fiduciam in Deum collocauit, nec de cælesti auxilio & victoria ob-

tinenda vnquam dubitauit. Quare efficacissimis rationibus suos exhortabatur, mirabiles planè victorias in memoriam reuocans, quas ipse, & populus Dei contra potentissimos hostes, qui viribus & potentiâ ipsos superauerât, consequuti fuissent, quibus omnibus inclutus Machabæus suorum animos ad pugnam excitauit. Sed ne existimarent eum sine fundamento, aut ex sola præsumptione verba facere, quæ admodum alii generales efficere solent, qui etiam aduerso bello pugnantes, suis militib, ne animis deficiât, certissimè victoriam promittunt, somnium, quod præcedenti nocte sôniauerat, eis retulit, de quo refert sacra scriptura dignissimum fuisse, vt ei tanquam diuinæ reuelationi fides adhiberetur, cuius narratione sui milites nouas vires & animum acceperunt. Vidit enim in somniis sanctiss, ac venerabilissimû virum summum Sacerdotem Oniam, qui eleuatis in cælum manibus pro vniuerso populo deprecabatur, & statim alius ætate venerabilis, & pulchritudine ac maiestate insignis ei apparuit, de quo sanctus Pontifex Onias dixit. *Hic est fratrum amator & populi Israel: Hic est, qui multû orat pro populo & vniuersa Sancta ciuitate, Ieremias Propheta Dei.* Tunc Sanctus Propheta Ieremias dextrâ manum extendens, Principi Machabæo aureum gladiû concessit, dicens.

cens. Accipe sanctum gladium munus à Deo, in quo dejicies adversarios populi mei Israel. Quibus verbis uti solet summus Pontifex in coronatione Imperatoris. Confortati itaque omnes sermonibus illius contra superbum Nicanorem, qui bellico apparatus, militum multitudini, bestiarum, quas secum ducebat, feritati nitebatur, fortiter dimicaverunt. *Manu quidem pugnantes, sed Dominum cordibus orantes, prostraverunt non minus triginta quinque milia, presentia Dei mirifice delectati.* Et Nicanorem cum suis armis iacentem invenerunt; Iudas vero precepit, ut caput Nicanoris, humerus & manus absunderentur & Ierosolymam deferreret. Invisitiss, vero Dux triumphali pompa convenientibus, universis sacerdotibus, & his qui in arce erant, Ierosolymam ingressus est, ubi eis caput Nicanoris ostendit, & manum sacrilegam, quam templo minatus fuerat, contra templum affigi precepit, ac blasphemam linguam in minutissimas particulas diuisit, ut eas volucres celi comederent: Tandem caput ex supremo fortaliti loco appendi iussit, ut auxilium divinum toti universis evidenter constaret. Omnes ergo Deum benedicentes, propter tantum beneficium eximium laudibus eum extulerunt, in signum gratitudinis & in perpetuam memoriam. *Omnes simul decreverunt, nullo modo diem i-*

stum absque celebritate praterire. Et statuerunt, ut tanta victoria tertia decima die mensis Adar, id est, pridie Mardochæi die, quæ erat decima tertia Februarii, iuxta aliquorum computationem, quia Hebræi annum à Martio enumerare incipiunt, iuxta quorum enumerationem, dies tantæ celebritatis designata fuit in Vigilia alterius maximæ festivitatis, quam populus in memoriam libertatis, quam à Rege Assuero, mediâ Regina Esther & Mardochæi meritis, celebrabat, quæ celebritas dies Mardochæi vocabatur. Quæ cum ita sint, quis non videt, Charissimi auditores, prædictam historiam figuram fuisse alterius, quæ nostris sæculis accidit, in illa celeberrimè præclarissima victoria, quam Ecclesia Catholica ad Nava pactum Achaici sinus à Turca totius Ecclesiæ & fidei Catholicæ infestissimo hoste, summam gloriam & omnium Principum Christianorum communi acclamatione consequuta est? *Omnia in figura contingebant illis,* inquit Apostolus. Ea enim quæ in veteri testamento accidebant, quæ in nouo eventura erant, figurabant. Ibi Demetrius Rex tyrannus & populi Dei inimicus, hic Turca Christiani nominis hostis deterrimus; ibi Demetrius Ierusalem & sanctum Dei templum devastare conabatur, hic Turca Romam & universam Ecclesiam; Ibi pagani exercitus Generalis fuit Nicanor, & fidelis exercitus Iudas

as Machabæus, hic Turcarum dux fuit Bassa, & nostri exercitus catholici Serenissimus princeps & Dominus Ioannes de Austria, ibi Paganus exercitus Dei exercitum viribus, potentiâ, equorum & elephantum multitudine ac militibus superabat, hic etiam Turca nostros potentiâ multitudine navium apparatu excelluit: Ibi pagani suis viribus, militum multitudini ac bestiarum feritati nitebantur, populus verd Dei soli misericordix, & auxilio divino fidebat, ibi propheta Sanctus in cyto Machabeo his verbis gladium contulit. *Accipe Sanctum gladium munus à Deo, in quo deities adversarios populi mei Israel.* Hic Sanctissim^o Pius quintus Pontifex Maximus Serenissimo Domino Dño. Ioani de Austria, quem ducẽ Generalem Ligæ catholicæ destinaverat, hac legatione Rosarium benedictum misit. *In hoc signo vinces:* Qui Rosario accepto, diuinâ quadam fortitudine ac robore confortatus, Deo & Beatissimæ Virgini confidens, omnes triremes ac naues visitas, milites, Capitãeos & Principes, qui ibi aderant, confirmavit & ad pugnam extrenuẽ excitavit. Tandem ad suas triremes rediẽs, ad arma signum dedit, & hostibus nostræ fidei optimo ordine ac dispositione occurrit. Non est huius loci ea latè prosequi, quæ in illo nauali bello acta sunt, filiorum scilicet Ecclesiæ animum, &

egregia facinora, quæ Deo & Beatissimâ Mariâ adiuuante patrata fuerunt; nam de his plurima in historijs tractata reperientur. Gloriosissimam sanè victoriam, & splendidissimam trophæa de hoste reportarunt, in aquis enim caput draconis confregerunt, mare pagano sanguine aspergentes, superbiâ etiam pompâ & apparatu illius secundi luciferi in mare concidit. *Pharaonem & exercitum eius proiecit in mare.* Quæ omnia prima Dominica octobris evenerunt, Año millesimo quinq. septuagesimo primo, hora nona hui^o diei, quæ dies est veri Mardochæi, Christi Salvatoris nostri, in qua perpetuè suæ triumphantis resurrectionis & libertatis totius gèneris humani memoria agitur. Hac igitur die & horâ, cum in nostra sacrosancta Prædicatorum religione processio sacratiss. Rosarii singulari devotione in hunc finem celebraretur, sicut & singulis primis Dominicis mensis celebrari solet, assistente etiã nostræ processioni Sanctissimo vniuersali, Ecclesiæ Pastore Pio quinto, nostræ sacræ religionis gloriosissimo fructu, & Rosarium manibus gestante, qui, vt refertur, & certò creditur eadem horâ ex revelatione diuina cognouit, nostros contra hostem actualiter decertare in eodem prorsus loco, in quo Octavianus Augustus in signem illam victoriam ab Antonio & Cleopatra Egypti Regina consequutus fuit, maximâ post homi-

Qq

num

num memoriam victoria, vi & efficaciam sacratissimi Rosarij parta est. Publicata iam victoria, & triumpho gloriosissimo atque omnibus letitiam signis per totum orbem celebrato, Sanctissimus Pontifex Pius quintus ad caelestia praemia capescenda vocatus fuit, cui in Pontificatu successit Gregorius decimus tertius, qui sui praedecessoris mentem & pias cogitationes morte praeventas, prosecutus est; inter alia enim privilegia, quibus nostram Rosarii confraternitatem mirifice illustravit, hoc etiam inter illa computatur: Nam diem statuit, in qua singulis annis festum sacratissimi Rosarii omni pompa & apparatu in toto orbe celebraretur, in illius insignis victoriae memoriam, quae ab hostibus nostrae fidei, non vi armorum, praecipue cum in his Christiani a pagano exercitu superarentur, sed orationibus sanctissimi Rosarii gloriosissime obtenta est. Ita perspicue fatetur Gregorius Summus Pontifex in sua Bulla, quae incipit. *monet Apostolus in omnibus gratias agere &c.* In signum ergo gratitudinis & gratiarum actionis diem festum destinavit, in quo tam insignis & praecleara victoria, orationibus Rosarii obtenta, in memoriam omnibus fidelibus reuocaretur. *Itaque omnes communi consilio decreverunt, nullo modo diem istum absque celebritate praeterire.* Et qui sunt omnes, qui diem istum celebrandum statu-

runt? Imprimis sanctissima Trinitas, cuius mysteria, diuina attributa, providentia, amor, & cura erga suam Ecclesiam, in tam illustri victoria ostensa, in sacratissimo Rosario celebrantur. Beatissima etiam Maria, cuius intercessione, & precibus tanta victoria parta est: Tandem Summus Pontifex spiritu diuino inspiratus, *Visum est Spiritui Sancto & nobis. Omnes communi consilio decreuerunt, nullo modo diem istum absque celebritate praeterire.* Quia haec victoria non nostrae, sed diuinae virtutis ac potentiae est, idem spirituali gaudio singulis annis in gratiarum actionem celebranda est, ut Deus tanquam illius auctor cognoscatur ac praedicatur. Quando Iosue insignem illam victoriam contra suos hostes adeptus est, & Solis ac Lunae naturalem cursum miraculose cohibuit, ut isti planetae ex parte filiorum Israel starent, de victis iam quinque Regibus & aliis inimicis populi Dei, circa hanc victoriam verba quaedam mysteriosa ad nostrum propositum profert scriptura sacra. *Reuersus est omnis Israel sano & integro numero, & nullus contra filios Israel mutire ausus est. Iosue. 10. cap.* In Hebraeo textu sic legitur. *Nec vnus ex populo Israel ausus est mutire in lingua sua.* Mirandum plane est, quod nullus ex filiis Israel post tot trophaea ab hoste reportata, ne vnus verbum proferre ausus fuerit, quo tantae victoriae gloriam manifestaret! Sola modestia

deſtina & ſilentio eam celebrarunt. Origenes locum iſtum, ac myſterium perpendens homilia. 12. ſic ait. *Filios Iſrael poſt partam victoriam, non mutire in lingua ſua, ſignificat, non ſibi tribuere victoriam, ſed ei qui triumphare eos facit per Ieſum Chriſtum.* Ac ſic manifeſte & clarè diceret Filii Iſrael nec vocibus, nec militari ſtrepitu, ſed modeſte & ſilenter ſua victoriam celebrarunt, ne forſitan viderentur tantæ victoriæ gloriam ſibi tribuere: *Aſpexerant prius ſolem & lunā ſuum natiuum curſum miraculoſè cohibentes, & auxilia diuina manifeſta, quibus tantam hoſtium multitudinem ſuperauerant, ac omnino deiecerant, ideò non propriis viribus, ſed diuinæ potentie victoriam attribuebāt.* Hæc ergo cauſa & motiuū etiam fuit, quare Summus Pontifex ſpiritu diuino ductus, peculiarem diem in Eccleſia deſtinauerit, vt victoria Chriſtianorum contra Turcam obtenta, ſpirituale gaudium & gratiarū actione celebretur, vt aperte conſtet talem victoriam, & glorioſum triumphum, non viribus propriis, non gladio aut tormentorum vi, ſed ſpirituallibus ſacratiffimi Roſarii armis, precibus ſcilicet, quæ tempore pugne in tota noſtra ſacra religione à ſodalibus fundebantur. *Nec vllus ex populo Iſrael auſus eſt mutire in lingua ſua.* Nullus eſt, qui victoriam iſtā viribus humanis tribuat, ſed diuinę

virtuti ac potentie, quæ per Roſarium ſacratiffimum hæc mirabilia operata eſt. *Itaque omnes communi conſilio decreuerunt, nullo modo diem iſtum abſqua celebritate præterire.* Et merito ſanè. Quia non ſolùm victoria ad Naupactum Achaici ſinus de Turcarū Claſſe à Chriſtianis obtenta celebratur, ſed etiā myſteria noſtræ redemptionis, quæ in Roſario cõtinentur, memoriæ aſſiduè evolvenda, & intellectui contemplanda proponuntur, ideò peculiaris dies deſtinandus erat, in quo fideles maiori lætitiâ & iucunditate exultarent. Si enim ab Eccleſia pro vnoquoque myſterio noſtræ redemptionis, ad illius celebrationem certa dies deſignata eſt, quare pro omnibus myſteriis ſimul celebrandis deſignanda non erat, cùm ſint maxima & ſuprema beneficia hominibus collata? Quæ enim maiora excogitari poſſunt, quàm beneficiū redemptionis, cùm Deus noſtram naturam aſſumpſit, vt homines Deos faceret factus homo, & beneficium iuſtificationis in ſanctificatione Ioannis, intra vterum maternum re præſentatum? Prætereo cætera, quæ vtique præclariffima ſunt, cùm videlicet ſupremus totius vniuerſi, & Angelorum Dominus in ſtabulo inter bruta animantia natus eſt, ac Redemptor ipſe in tẽplo redemptus, cùm inter Doctores diſputauit; & in cruce pro nobis oblatuſ fuit; Hæc

Qq 2

omnia

omnia mysteria & alia quæ in Rosario cõsiderantur, cęlestia ac planę diuina sunt, ided ad eorum celebritatem cõmuni consilio celeberrima dies statuenda erat, quæ omnibus aliis lætior & iucundior foret. Exodi. 12. cap. præcipiebat Deus filiis Israel circa esum agni, vt agnicorpus certis quibusdam cęremoniis cõederent, ac caput, intestina & pedes, non solum his cęremoniis, sed certo quodam conatu & vehementiã, ita vt se voraces esse manifestarent circa harum partium esum. *Non comedetis ex eo crudũ quid, nec colũ aquã, sed assum tantũ igni: Caput cum pedibus eius & intestinis vorabitis.* Quo planę indicauit Deus, omnia alia beneficia hominibus collata, celebranda quidem esse, ista tamen, quæ hac die repręsentantur, in quibus caput & pedes Christi in dissolubili vinculo connectuntur, Deus videlicet & homo: Deus, & in præsepio iacens, virgis cęsus, spinis coronatus, in gloriosa etiam & triumphante forma, quibus omnibus huius agni cęlestis viscera amore diuino inflammata, demonstrantur, maioribus & iucundioribus lætitię signis ostentanda esse. Hęc beneficia & mysteria diuina in sacratissimo Rosario contenta, ad viuũ exprimuntur in illa mysteriosa visione Moysis, cũ in deserto Madian, vbi suum gregem pascebat, Deum in medio rubi ardentis aspe-

xit, qui tantũ miraculum admirans, quod scilicet rubus arderet, & non cumbureretur, nec ab igne consumeretur, dixit. *Vadam, & videbo visionẽ hanc magnam, quare nõ comburatur rubus.* Exod. 3. Cõmunis sententia Doctorum est, rubum flammã ignis incombustum, non solum Ecclesiã variis tribulationibus vexatam significare, vt explicat Hieronymus lib. de mansionibus, sed etiam nostrã fidei mysteria, præcipuẽ sancti Rosarii, tam gaudiosa, quã dolorosa, & etiam gloriosa indicare. Nam imprimis. S. Theodoretus Q. 6. in Exod. & S. Bernardus serm. super Missus est; docent rubum figurã gessisse Marię sanctissimę Reginę Angelorũ, ac Matris vnigeniti filii Dei, quæ ipsum sine sui vteri corruptiõne peperit. S. Gregorius serm. de natiuitate Christi, & Eucherius in formulario spirituali cap. 4. & S. Leo Papa affirmant, rubum humanitatem Christi igni suę diuinitati vnitam expressisse, quę taliter cum diuinitate connexa fuit, vt nec eam consumpserit glorificatio, nec diuitatem minuerit assumptio. S. Gregorius homilia. 7. super Ezech. asserit, demonstrare Deitatem, quæ carnis nostrę dolores, quasi rubi spinas suscepit. Tandem. S. Hiero. lib. citato de mansionibus, & Venerabilis Beda dicunt, figuram fuisse gloriosę resurrectionis Christi nostri Saluatoris, & eius Matris sanctissimę.

Quæ

Quæ cum ita sint, nostro iudicio rubus iste mysterosus, & in antiqua sinagoga tam celebris, in nostrum Rosarium sacratissimum commutatus est, vbi Prophetia Isaia videtur impleta. Pro saliuuca ascendet abies, & pro vrtica crescet myrtus: Et erit Dominus nominatus in signum æternum, quod non auferetur. Cap. 55. Ac si aperius diceret, Felicissimū tempus aduenit, in quo saliuucula spinis oblecta in suauissimam abiem conuertetur, & pungens vrtica in myrtum odoriferum commutabitur: ita similiter rubus, aliàs spinosus & ex se inspidam fructum proferens, in diuinum rosetum tanta fragrantia & vtilitatis commutabitur, vt profectu & floribus eū sibi vendicet, qui per excellentiā flos cāpi, & omnium gentium salus, ac cælestis medicina humani generis nuncupatur. Rosetum planè diuinū Hiericho, sine spinis pulcherrimas rosas produccens; Si enim, S. Basilius Homil. 1. in Exame. & S. Aug. affirmant, tempore iustitiæ originalis, rosam sine spinis enatam fuisse, & sic deinde producendam, si status iustitiæ originalis perseuerasset, quia spinæ in pœnam peccati primi hominis simul cum rosis nascuntur, optimo sanctiure asserere possumus, quod post primi hominis reparationem per Iesum Christū factam, & sanctitatem Mariæ sacratissimæ, rosetum hoc diuinū pro rosis Christum & Mariā con-

tinens, spinis profus carebit, & nihil nisi diuinam quandam pulchritudinem, suauitatem ac mirā dulcedinem demonstrabit, ac præ se feret. Et erit Dominus nominatus in signum æternū, quod non auferetur. Hæc etiam secunda pars Prophetiæ in sacratissimo Rosario videtur impleta, in quo Christus & Mater eius sanctissima, tanquam in signo & figura æterna exprimuntur, quæ nunquam ex ore, manibus aut sanctis considerationibus nostris auocanda erat. Quapropter, charissimi filii, vnusquisque vestrum hodiernā luce cum Moysē hæc verba proferat. *Vadam, & videbo visionem hanc magnam. Quæ quæso, visionem? non aliam planè quàm deuotionem & confraternitatem sacratissimi Rosarii Beatissimæ Virginis, quæ meritò magna visio nuncupatur; Quia confraternitas nostra, & deuotio sacratissimi Rosarii omnes alias sub se comprehendit, vtpotè omnia mysteria nostræ redemptionis, vitæ & mortis Mariæ sanctissimæ, ac nostri Redemptoris complectens. Magna, quia omnes gratias & indulgentias aliarum sodalitatū includit, in quo videtur quandam gratiarum plenitudinem sortiri, sicut & Beatiss. Virgo in se plenitudinē quandam gratiæ sortita est: Magna, propter Sodalium immensam multitudinē, omnes enim à summo Pontifice vsq; ad infimum hominū Rosarium manib, gestat, consideratio-*

310 *Sermo Tert. de Sacratiss. Rosario B. Virg.*

Generatiōe evoluunt, ac in nostra so-
dalitate inscripti sunt: Magna, pro-
pter multitudinem miraculorū, quę
in ea patrata sunt. *Vadam & videbo
visionem hanc magnam.* Magna eti-
am, quia suos sodales in filios dile-
ctissimos Marię sanctissimę com-
mutat. Sanctus Ambrosius super il-
la verba sponsi, ad suam charissimā
sponsam directa *Venter tuus sicut a-
ceruus tritici &c. Cant. 7.* affirmat,
Christum Dominum, de quo dictū
est. *Nisi granū frumenti cadens in ter-
ra mortuum fuerit &c. Ioanni. 12.* om-
nes electos in se continere, qui v-
num tritici aceruum conficiunt, &
Beatissimam Virginem omnes etiā
electos suo utero comprehendisse,
ad eum modum, quo in utero Rebec-
cę vterque populus Iudeus & Gen-
tilis mysticē contentus fuit, cum hac
tamen differentia. Nam sicut inter

Apostolos Ioannes Evangelista fi-
lii Beatissimę Virginis titulum pe-
culiari quadam adoptione sibi v-
surpavit: Ita etiam nostri sacratissi-
mi Rosarii sodales & confratres spe-
ciali quadam adoptione Marię filii
sunt, ut ipsa nostro Patri Beatissimo
Dominico revelavit. Tandē magna
est hæc sancta confraternitas, quia
in earubus ardet, & nunquā cōburi-
tur, per totum enim vniuersum fer-
uet & splendidissimē micat hæc sa-
cratissima deuotio, & nunquam cō-
sumitur, sed indies in cordibus sōda-
lium per gratiam crescit, & in futu-
ro sæculo per gloriam consumabi-
tur, quam mihi & vobis præsta-
re dignetur Iesus Chri-
stus. Amen.

*Laus DEO, Beatissimę Virgini MARIAE,
ac Sanctiss. Patriarcha nostro Dominico,*

*Omnia censura Sacrosancta Romana Ecclesia humilimē
Subjicio, quę columna & firmamentum veritatis est.
1. Thimoth. 3.*

AVCTOR